

La Mirada Interior: I. - Cizinec

Před sedmi měsíci:

Nebe bylo temné, pouze občas se v dáli zablesklo a ulice Paříže se na malý okamžik osvětlily. Silné kapky deště dopadaly na kovové lešení, stojící u zasloužilých domů, stavěných ve stylu Paříži víc než blízkému.

Velké množství dešťové vody stékalo po střechách domů v tmavé ulici, a když už se zdálo, že zatopí celý svět, odteklo do kanálu a byl zase klid.

Domy byly už delší dobu opuštěné. Nyní však po lešení přeběhl pár nohou, obutý do černých, vojenských bot.

Vysoký, hnědovlasý muž, okolo pětadvaceti let, se přehoupł přes dřevěná prkna, položená napříč kovovou kostrou lešení.

Cizinec spatřil pár metrů před sebou okno. Vypadal, že má naspěch - a měl k tomu dobrý důvod. Okno beze skla se jevilo jako snadný cíl. Pomalu do okna vlezl.

Rozhlédl se a zjistil, že se nachází v malé místnosti. Byla tu skříň, malá kuchyňská linka, levně vyhlížející dřevěný stůl a jedna židle. Na druhé straně místnosti, zjevně provizorního bydlení chudšího Pařížana, který tu již dlouho nebyl, stály staré, div že ne rozpadlé dveře.

Ačkoliv byl nábytek v místnosti zaprášený, v rozích byly pavučiny a byt byl tudíž delší dobu nenavštěvovaný, když muž stiskl vypínač u okna, na stropě pokoje zasvítilo slabé žluté světlo.

Zázemí to nebylo nijak skvělé, ale uvnitř bylo teplo a déšť venku sílil, proto se muž rozhodl v místnosti nějakou tu dobu pobýt a počkat, až přestane pršet.

Popošel od okna a bleskurychlým pohledem zhodnotil místnost. Trochu smetl prach ze židle a usadil se. Takřka ihned však vstal, neboť v pootevřené skřínce pod linkou zahlédl plechovku Spritu, či něčeho na ten způsob.

Sebral plechovku. Zjistil, že je nedotčená. Sedl si a s klidem se napil.

Zřejmě už několik dní byl na pochodu, z neznámého důvodu pro ty, kteří kolem něj cestou prošli.

Zanedlouho byla plechovka prázdná. Zaslechl podivné zvuky, vycházející ode dveří. „Ale ne...“ řekl silně ironickým tónem. Bez meškání vstal ze židle a oknem se sápal ven. Za okamžik se dveře rozletěly a za nimi stál postarší, šedovlasý mužík s knírkem, mířící vpřed svou služební zbraní. Měl na sobě tmavě šedý kabát. Za ním stáli 2 muži, oděni do policejní uniformy. Mužík se rozhlédl po místnosti, jeho pohled upoutala stará skříň. Potichu k ní došel a pozvedl svůj revolver, poté prudce otevřel skříň a namířil dovnitř.

Nic.

Cizinec právě lezl po lešení, několik metrů nad oknem, které předtím opustil.

Neuplynulo ani deset sekund a v okně se zjevil onen starší muž. Nejdříve se rozhlédl, pak pozvedl hlavu a uzřel muže, po kterém zřejmě pátral už nějakou dobu.

Nejdřív na muže namířil pistolí, ale přes hustý déšť nebyl schopen unikající cíl zaměřit. „Já si tě najdu, Jacku, buď si jistý! Už teď jsi vězeň. Svému svědomí neunikneš, Jacku!“ řekl ještě knírač do deště a poté zalezl do místnosti.

„Musíme ho chytit, utíká po střeše...“ pokynul mužům a všichni tři opustili místnost. Jack zatím běžel po vrcholcích budov. Urazil několik metrů, poté postupně slezl ze střechy a tiše zmizel za rohem.